

MIRAN JARC

ZAMAKNJENCI

Slonim ob deblu v mesečini.
O, deblo, ribnik, gaj,
če bi nas modri človek gledal skrivaj
ure in ure v tej tišini,
bi se zasmel: »Joj,
kaj mar poslušate večnost rasti!«

A mi bi še bolj pritajili vsak glas.
Resnično, večnost raste v nas.

MIRAN JARC

TO URO JE JESENSKA SLUTNJA...

To uro je jesenska slutnja zasenčila poletje.
Tiho rosi dež na zemljó, ki še ni dala plodov,
in na ljudi, ki so iznenada videti brez domov,
ali pa kot da se spominsko zaman mučijo v nekdanje
in jim je siva praznota med nebom in zemljó — razodetje,
potem ko so, slabotni, že davno pregnali vse sanje.

Reka, ki je še pravkar polna kopalcev šumela,
je zdaj svinčena. V njej se solnce več ne ogleduje.
O, solnce — veliki uspavač, ki čas okamenjuje,
o, solnce v brezvetriju tišine brez Boga — — —
zdaj je jesen, četudi za hip, dahnila kot vest z onkraj svetá,
da bi stvari in ljudi z božjim nemirom razvnela.

Ali, kot da duše ne zmorejo več bremena nemira,
se boje jesenskih dihov, kot otroci viharne noči
(češ, saj vemó, da je z nočjo vsemu kraj)
in jim mrzel strah ledeni oči,
in samotna telesa samo še čakajo, kdaj
jih bo solnce uspavalo spet... in so bolnik, ki ne ve, da umira.